

Zdenac

LIKOVNO-LITERARNI PODLISTAK • ŠKOLSKI LIST MRAVAC

BROJ 6 – GODINA 2018.

Klara Juras, 8.b
Kaja Colnago, 8.b
Iriana Juričić, 8.b

Ilija Čujić, 8.a
Toni Matas, 8.a
Jan Rudolf, 8.a

Josipa Topčić, 8.c
Dora Vrsalović, 8.c
Nando Dujč Kuprešanić, 8.c

*Lena Kalašić, 3.c**Leona Radan, 3.a**Adrian Bakotić, 2.a*

Valentinovo

Bilo je Valentinovo. Imala sam simpatiju. Mislila sam da ja nikome nisam simpatična. Bila sam u krivu. Toga Valentinova samo sam ja dobila ružu i to baš od moje simpatije. Baš sam se iznenadila! Zove se Niko. Sjedili smo zajedno u klupi. Sviđa mi se jer slatko priča.

Mislim da ću se uvijek sjećati ovog Valentinova i ruže koju sam dobila od mog slatkog Nike.

Leona Bajto, 1. b

Moj prijatelj

Moj prijatelj zove se Šimun. Ima 8 godina i živi u Bosanskoj ulici. Glava mu je okrugla, oči su mu smeđe, a kosa mu je crne boje. On dobro poznaje prirodu i bube. Uvijek ima neke ur-nebesne priče. Najdraže jelo su mu lazanje, a najgore riža. Zajedno uglavnom igramo bijelog zuba. On je poseban u svojoj toploj duši i zato mi je prijatelj.

Toma Bogdanić, 3.c

*Franka Bohnert, 7.a**Andrija Vučemilović Alegić, 7.b*

Tata

Tata mi je najbolji na svijetu. S njim sam puno toga naučio. Naučio sam voziti bicikl, plivati i roniti. Ja ga najviše volim. On me čuva, pazi i odgaja me. Kad me poljubi, ja osjećam njegovu ljubav.

Darian Duka, 1.b

Moj razred

Ja idem u 1.a razred. Obožavam ići u školu! U mojoj školi mirno je. Ja sam Tonka i najdraži su mi predmeti Matematika i Engleski. Lijepo mi je u razredu. Prijatelji su mi super i učiteljica mi je super!

Tonka Benić, 1.a

Školska ploča

Zelena ploča poput velikog prozora smiješi se na zidu učionice. Tijelo joj je od drva i plastike. Sjedi u srebrnom okviru. Voli kada krede šetaju po njoj. Često je i umorna. Na kraju dana ostane bez lica. Ali kada odemo kući, umit će je i opet će blistati od sreće.

Nera Šimić, 2.b

Lucija Biško, 1.c

Ema Trumbić, 4.a

Kaja Colnago, 8.b

Lucijana Zidar, 6.b

Roko Buljubašić, 2.b

Moj razred

Idem u razred 1.a. U razredu su mi dobre prijateljice. U mom razredu mi je dobra učiteljica. Čak su mi i prijatelji malo dobri. Ja volim svoj razred i ne bih ga mijenjala za ništa. Najdraži mi je predmet glazbeni.

Dana Bonačić, 1.a

Ana Lašić, 3.a

Bijela priča

Ujutro kad sam se probudila, pogledala sam kroz prozor i vidjela bijele pahulje. Bilo ih je posvuda. Pokrivali su krovove kuća, livada i auta. Sve su obojale u bijelu boju. Niti mali crni kos nije ostao crn, nego je postao bijel. Stablo smokve postalo je bijelo. Čak i djeca koja se igraju u parku izgledaju kao živi snjegovići. Igraju se bijelim loptama. Gdje god se okrenem, vidim bijeli snježni pokrivač. Priroda se obojala u bijelu boju i baš je tako lijepa.

Lena Kalašić, 3.c

Snijeg u Splitu

Danas, 26. veljače 2018., pada snijeg. Jako sam vesela jer ovdje u Dalmaciji inače ne pada snijeg. No danas je drugačije, sve je bijelo, a djeca samo čekaju da se bace na snježni pokrivač. Odrasli nisu baš sretni zbog prometa. Mi iz Dalmacije nismo navikli na snijeg pa nemaju zimske gume i ne smiju voziti. Još moraju čistiti snijeg, a po hladnome vremenu to je jako teško. Ja volim snijeg jer je to kao poklon samo što nije zapakiran.

Tina Gnječ, 4.a

Lucija Biško, 1.c

Kad odrastem...

Pitala nas učiteljica što ćemo biti kad odrastemo. Neki moji prijatelji bit će pjevači, pomorci i slikari, samo zbog slave i bogatstva, a ja nešto puno drugačije. Nešto što će promijeniti svijet. Ja ću biti Djed Mraz. Ostvariti dječji san je super! Izazivati osmijehe na tuđim licima i darivati snove. Davati djeci do znanja moje postojanje. Zato ću biti Djed Mraz.

Šimun Malenica, 3.c

Moja morska avantura

Kad sam bila na ljetovanju, moja prabaka je htjela skupiti kosu kopčom za kosu. No kopča je škljocnula i počela tonuti. Stavila sam masku i obula peraje. Tad sam hrabro zaronila. Toliko sam duboko zaronila da su me zaboljele uši. S dna mora sam uzela kopču i sretno se vratila na kopno.

Dora Božanić, 1.b

More

More pleše pa se smije,
Otok grli, tužno nije.
Rado priča, tajne krije,
E, da mi uvijek lice mijel!

More nosi svoju haljinu plavu,
Oko podne zlatom ovije glavu.
Ja znam da ono kralj nije,
Eto zbog koga se moje srce smije!

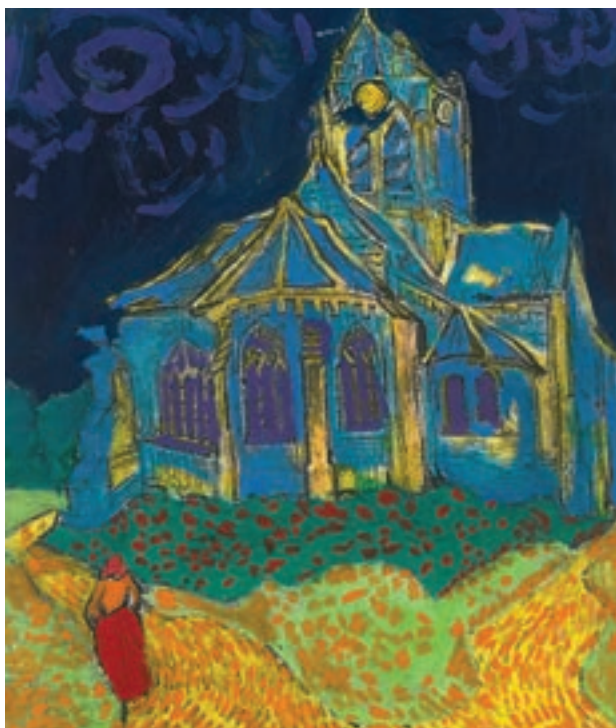
Ema Trumbić, 4.a

Lea Ostoić, 4.b

Lara Jakovina, 5.c

Mihaela Samardžić, 8.c

Ante Politeo, 3.c

Ivan Šimundić, 7.b

Dominik Ljubičić, 2.c

More

More sa mnom uvijek pleše rado,
a nekad mi sličić na razigrano stado.
Da uskočim u njega ja ga molim,
ono mi dopušta i zato ga volim.

Karmen Šoljak, 4.a

Ljubičica

Ona je proljetnica. Raste u šumi. Ljubičaste je boje. Latice su joj duguljaste. Stabljika joj je savitljiva i nježna. List joj je zelen i srcolikog oblika. Svida mi se jer lijepo miriše.

Renco Cvitanić, 2.b

Ema Pezelj, 8.b

Nina Gabrić, 4.c

Karlo Sinovčić, 5.c

Budi odgovoran stanovnik Zemlje!

Planet na kojem živim je Zemlja i jako je lijepa, ali i zagađena. Zagađena je zbog nas ljudi, zbog toga što bacamo otpatke na tlo, previše vozimo automobile, zagađujemo vodu... Sve je to štetno Zemlji. Predviđa se da će 2100. godine površina mora biti i do metar viša. Polako na naplatu stiže danak globalnog zatopljenja. Svi se zajedno moramo pokrenuti i prestati zagađivati planet Zemlju.

Nika Paponja, 4.a

Katarina Juran, 3.a

Ema Trumbić, 4.a

Lija kod frizera

Došla lija kod frizera,
tražila izgled super modela.
Zeko Frizerko nasmije se glasno
i odgovori liji jasno:
„Neće ići, lijo draga,
jer si prestara.“
Lija se naljuti
i glasno vratima zalupi.
Zeko nije razumio ovu strku
pa je jednostavno uzeo mrkvu.

Tina Gnječ, 4.a

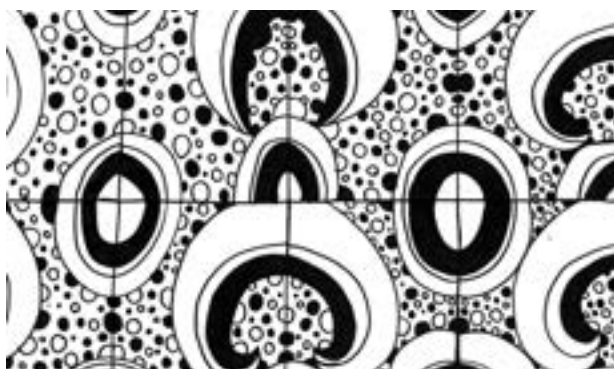
Jež i vjeverica

Jednoga dana vjeverica je brala žirove u šumi. Bila je nespretna i pao joj je jedan na tlo. To je bio najljepši žir pa ga je silno željela za svoje vjeverice. Bila je na jednom visokom stablu, što znači da bi joj spuštanje potrajalo. Odjednom je opazila ježa kako prolazi ispod visokog stabla. Zamolila ga je da joj baci žir natrag na stablo. Jež joj je sa zadovoljstvom vratio žir i krenuo prema stablu s jabukama. Tresao je stablo, ali jabuke nisu padale dolje. Jež se jako uzrujao jer nije znao kako će sada nahraniti svoje mladunce. Taj čas se pojavila vjeverica. Trgala bi sa stabla jabuke i davala ih ježu. Tada su oboje shvatili da se dobro dobrim vraća.

Karmen Šoljak, 4.a

Laura Duhović, 6.a

Klara Kardum, 5.a

Nola Srdanović, 7.a

Lara Vickov, 8.b

Kruh

Jež u pekari peče kruh,
jer ga čeka jedan puh.
Taj puh ima slab sluh
pa jede s nutellom kruh.
Puh jede kruh
da mu postane dobar sluh.

Leo Vulić, 3.b

Jesen

Jutros je žuti list pao,
Evo i oblak naprijed se dao,
Sunce je skrio iza leđa.
Evo i kapljica zatreperila rjeđa,
Nosi je vjetar, u vis se diže, siva jesen nam
stiže!

Jan Plenković, 4.c

*Luka Arnerić, 5.a**Tonka Butorac, 8.c*

Kasno ljeto u mom zavičaju

Kupača nam više baš i nema
zato što se jesen sprema.
Lastavice nam polako odlaze
i u toplije krajeve dolaze.

Stabla postaju šareni kistovi,
a pod prekrivaju žuti listovi.
Trava nam više nije zelena
dolaze nam kišna vremena.

Suncokret se žuti
ljeto jesen sluti.
Pauk mrežu veže
u večeri svježe.

Karmen Šoljak, 4.a

Moj zavičaj

Moj je zavičaj
poput jednog srca
koje pod ključem drži
kamene palače i usnule kipove.

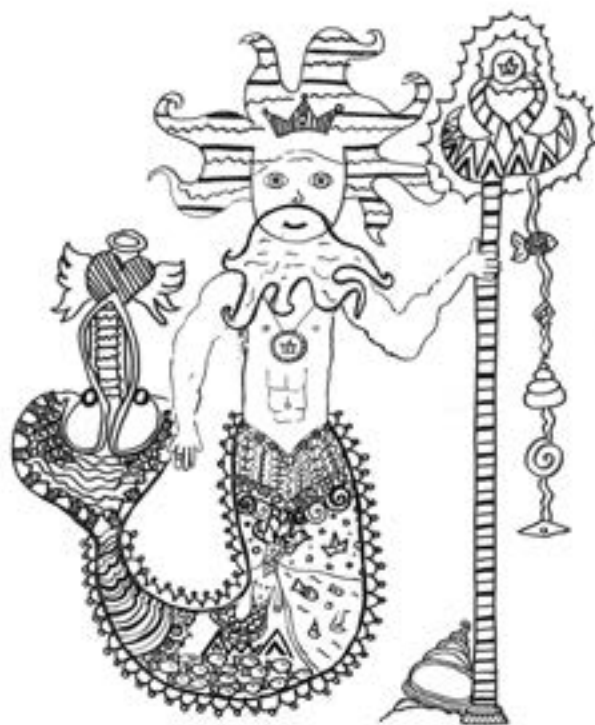
Zvuči poput koncerta cvrčaka
koji cvrče u podne
i klapske pjesme koja odzvanja po kalama.

Miris lavande i kadulje,
dozrele smokve i zelenog bora
po livadama se miješa
s mirisom soli i mora.

Toma Bačić, 4.c

Miriam Karol Maretić, 1.b

Iva Oreč, 5.b

Pjesma o Gradu Heroju

Vukovar u spomen hrabrosti
i na vodotornju zastava nebu prkosi.
Vodotoranj spomen je na svaku ranu
u ljudskom srcu zakopanu.

U Vukovaru mnogi životi su nestali,
zato ti osjećaji od rata nisu prestali.
Svijeća tisuću za heroje nestale,
svake godine naše ruke pale.

Ruševina grada nema više
i sada se u Vukovaru opet diše.

Dora Medvidović, 4.c

Split

Split su brodovi bijeli,
Split su razigrani galebovi,
Split su Marjan i Riva,
Split su Peristil i sfiga.

Split su kale i kalete,
kamene kuće i male pjacete.

Volin živit u Splitu,
najlipšen gradu na svitu!

Ivano Stanić, 4.c

Ema Pezelj, 8.b
Lucija Grbelja, 8.b

Jakov Botteri, 8.c
Dario Bošnjak, 8.c
Moreno Vušković, 8.c

Karlo Jelača, 8.a
Andrej Lukas, 8.a
Lovre Gujinović, 8.a

Mariam Karol Maretić, 1.b

Lena Colnago, 5.b

Lana Vickov, 5.b

Ela Jukić Peladić, 6.a

Hana Lujic, 6.a

Ivan Kuliš, 5.b

Marta Ercegović, 5.c

Dora Jagor, 6.a

Ana Oreč, 5.b

Leona Šerić, 2.a

Lola Stipičić, 1.a

Ana Jakovina, 2.c

Katarina Franceschi, 7.c

Moj sveti Duje

U svibnju se sveti Duje slavi,
svi imamo šešire na glavi.
Drvena klepetuša po rivi se čuje,
kad slavi se sveti Duje!

Fešta svetog Duje,
do Zagreba se čuje.
Zaštitnik grada Splita,
obranit će ga do kraja svita!

Luka Božanić, 3.b

Ljeto

Stiglo je ljeto.
Svi su sretni.
Svi vole ljeto.
Vole ljeto.

Ljeti se svi kupaju.
Svi su u kratkim rukavima.
Jedni drugima govore: - Ja te volim!
Svi se vole.

Viktor Bajrušović, 1. b

Zara Radosavljević, 5.a

Luka Tomić, 2.c

Nevena Jurko, 4.a

Zgoda sa škoja

Na škoju na kojemu se rodil muoj čača i muoj nuono počelo je bronje maslin. Nuono se pari-čoje na put, a nona mu govori da ne grje.

– Jučer si se žali da te bolidu škina, Josipa ti je vezivola špigete jer se nis moga sognit.

Nuono je ni obado, vase je stvori, sje je na motor kako u mladosti na tovara, stavi je kaci-gu na glovu i odjuri ka metak. Nakon par urih vroti se je, a na motoru, između nuog doni je punu vriću maslin. Moj brat mu je pomoga išat vriću i iskrijenit je u badonj. Badonj je već bi do puol pun maslin i muora. Nuono je kunte-nat, bit će litos uja u Fjake.

Josipa Franetović, 4.c

Baba i did

Jedanput su se baba i dida posvadili. Baba se toliko najidila da nije tila govorit s didon. Sutradan, did je zaboravija na svađu. Ali baba se nije ošervalo i šta god bi did učinija da ona progovori, nije uspilo. Did se onda sitija i počea privrćat po nikin škancijan. Onda se baba nije mogla suzdržat i vikne: „A šta išćeš?“ A did reče: „Tražija san tvoj glas!“

Barbara Burazin, 3.a

Baba i unuk

Baba mi je pričala jednu smišnu zgodu koja ide ovako: U kamenoj kući porid mora živili su baba i unuk. Unuk je bija ribar i svaki dan je baca mrižu. Iz dana u dan donosija je kući punu mrižu ribe. Jedno jutro bacija je mrižu, a pridvečer, kad je iša pokupit, vidi ja je da je prazna. Cili nesritan vratija se kući. Baba, kad ga je vidila nesritnog, kazala mu je da i ona ima udicu i da će ona ulovit veliku ribu. Baba je bacila udicu i nakon nikog vrimenta je povukla jer je mislila da jer čagod ulovila. Kad ono na udici zakvačena stara postola. Kad su to vidili i baba i unuk umrli su od smija.

Mario Bobanac, 3.a

Maris Klarić, 1.c

Prst

Sićan se toga ka da bi jučer. Išla san na sat tancanja. Mama je čakulala na mobitel dok smo čekale autobus. Bilo mi je dosadno, a imala san samo 4 godin pa nisan bila pripametna. Gurnila san prst u jednu bužu na katrigi i nisan ga više mogla izvuć. To su vidili drugi judi i pomagali su sa svojim savjetima. Jedan je čak donija maslinovo uje kako bi prst prokliza. Kada više ni bilo pomoći, došla je policija i vatrogasci koji su probali s velikin klištima spasit situaciju. Oko mog prsta bilo je puno metala. Neki čovik je doša sa sapunon i uspija spasit moj prst. Slušajte još najgoru stvar: u novinama su napisali da san muško!

Fani Jukić, 4.c

Nina Rajić, 6.b

Nona i nono

Kad san s nonoton i nonon, ne postoji jedan dijalekt na kojeg govorimo jer mi je nona s Hvara iz Vrboske, a nono s Brača, iz Milne. Uglavnon nono govori milnarskim dijalekton, a nona vrbovačkim tako da kad ja pričam s njima, izmišam sve te riči i više ni ne znam s koje strane je koja rič. Već san rekla da mi je nona iz Vrboske, pardon – Varboske. Ona i nono žive u Supetar i tamo joj nije toliko izražen varbovački dijalekt, ali kad dođe u Varbosku niki čovik sa strane je ne bi kapi. Kad son bila mala, nona i jo smo svaki put, kad bi bile na Brač ili For, išle u šparoge, brole cviće i šetale. Hodile smo svakakvin putima, priskokale loze i gomile. To baš i ni za očekivat od svake none, ali moja nona je takova – aktivna i vesela. Jedan put ni gledola pa je pala priko nizegrone i pala na stinu koja je bila na put. Bila san se jako pripala jer joj je ta stina izbila cilu ariju iz pluć. Posli mi je rekla da ju je najveće bilo stroh da ću ja na ton putu ostat soma jer je ona mislila da će portit. Nona najveće voli bit u vartal. U Supetar imadu veliški vartal i nastrešnicu i tamo uvijek nojde ništo za lavurat. Sad je počijela i po Pinterestu iskat ideje. Ko god dojde, ili u Milnu ili u Supetar, pofoli joj vartal. Ma i furešti su počeli ostavljat lipe komentare kad griedu ća, na račun tega. Pri par godin joj je palo na pamet da bi mogla slikot. Kupila je platna, piture, pinele i sad kad dojde, sliko slike. Moja nona i lipo plete. Stalno plete nike cvitiće, majice, oplete boce i još puno tega. Ma moja nona van je krajica. Voli se zafikovat, smijati, ali zna i drugoga nasmijati. Voli putovat i zna se ubacit mojoj mami kad gre na službeni put. Stalno gleda turske serije.

Moj nono je iz Milne i isto ka i kod none, u Milni mu je puno više izraženiji dijalekt nego u Supetru. Nono je mene, od kad san bila mala, vodi na ribe. Hodili smo na lignje ili na

Lena Colnago, 5.b

parangal, na udicu, bacat mrze i sl. Spominjen se da bi meni, kad san bila mala, uvijek dopušta da budem za timunon i izaden iz milnarske vale, a najveći gušt bi mi bi pasavat između jedrilici koje su čekale na pumpi. Moj nono uvijek piva po kući, a to njegovo pivanje nona ne podnosi, ća meni ni jasno jer moj nono puno lipo piva. Već priko trideset godišć piva prvega tenora u klapi „Vala“. Proglašeni su najboljon klapon na Braču, tri puta su bili na Omiš i pasono godišće su bili na „Lijepom našom“. Dok san bila mala, često bi hodila s njima u njihove probe u biblioteku u Supetar. Ka šta je noni zanimacija vrtal, tako je nonotu zanimacija barka. Svako lito pri nego mi počnemo arivat, on po cile dane na Panteru pituraje barku jer takovu drvenu barku triba održavat. U barci mu uvijek sve triba lavurat i bit kako triba, ali za auto go i ni priviše briga. Auto mu se ne

Lana Vickov, 5.b

može izvanka zaklopit pa ga zaklopi kroz ponistru s nikim šćapom. Portapak i ostatak auta je pun pituri, mriž i drugih stvari za ribe i za gradit tako da se često dogodi da se mi moramo stisnit dok je njegov sić Jupola lipo smišten na sicu. A kad ide oprat auto, naplatidu mu duplo. Kad god je lipo vrime, on i njegovi prijateji igraju balote. Moj nono je jedan raspivan i veseli čovik. Priko lita u Milnu arivadu i njegov brat iz Zagreba i sestra iz Ingleske. Njegov brat bude na gitari, a on i sestra pivađu. Njegova sestra voli pivat, ali ne zna pivat pa to bude luda kuća. Nono najviše voli provodit vrime sa svojon famejon, šalit se s nama i bit na moru. Jako volin provodit vrime s njima jer, iako su za kojih pedesetak godišć stariji od mene, ne fali in humora, avanture i zabave.

Tonka Butorac, 8.c*Roko Perković, 6.b**Klara Bilušić, 2.b*

Znanstvenofantastična priča

Istina je da čovjek može prijeći svaku točku na ovoj našoj zemaljskoj kugli. Mogla bih i ja. Jedan trenutak sam u Africi, drugi u Americi, a treći u Australiji... Zaista je moguće nogom dotaknuti bilo koji dio naše Zemlje. Moguće i ostvarivo. Mislim da bi to bila nezaboravna avantura. Zatvorim oči na kratko. Uzmem svoje Lego kocke i napravim mali model rakete. Sjednem u nju u svojoj blistavoj, srebrnoj uniformi. Spremna sam! Moja raketa je lansirana. Ne dotičem više ono naše zemaljsko tlo. Prati me osjećaj nestrpljenja i uzbuđenja. Planet Zemlja mi postaje tek mala loptica. Za nekoliko minuta postala je točkica koja je u sekundi nestala. Evo me u posve novom svijetu. Svemir nije onakav kakvim sam ga zamišljala. Nije ondje samo mnoštvo zvijezda i nekoliko planeta. Vidim barem osamnaest drugih planeta koje ljudi nikada nisu spomenuli. Planet

Cvijeća, planet Bezbržnih ljudi, planet Dječjih osmijeha, planet Disney likova... Ali najdraži planet mi je planet Cirkusa. Tamo sam upoznala mnoštvo zanimljivih ljudi koji posjeduju nevjerovatne talente. Čovjek koji živi na slonu, Žena guma, Čovjek žvakaća guma, a upoznala sam i Diva. Ima jedna sramežljiva djevojka na trapezu. Zove se Draga. S njom sam se istog trenutka sprijateljila. Rekla sam joj sve o svom životu na Zemlji. Gledala me sa zanimanjem. Pričala bih joj još, no došlo je vrijeme kada moram krenuti kući. Pozdravila sam se sa svima i otišla. Drago mi je što sam posjetila sve te nevjerovatne ljude i njihove domove. Srce mi je ispunjeno. Došla sam kući s osmijehom na licu. Sada znam da mogu otići bilo kamo i bilo kada. Dovoljno je samo zatvoriti oči.

Marijeta Jurić, 6.b

U snovima...

U snovima si mojim danju i noću
jer kad se zamislim ti si sve što hoću.
Kad te zamišljam vidim anđela,
a kad sam ti rekao da te volim
odmah si se zarumenjela.

U snovima si mojim svakoga dana,
zacijeliti me možeš od svih rana.
U meni što budiš su radost i divota
jer ti si ljubav moga života.

Ante Vujanović, 7.c

Petra Sladoljev, 1.a

Vc
Roko Lucić, 8.a
Marta Vukmir, 8.a

I
Nino Srdelić, 8.c
Luka Duvančić, 8.c

A1
Tonka Butorac, 8.c
Mihaela Samardžić, 8.c

„I ništa te kao ne boli...”

„Nitko me ne razumije...“, „Svi su tako lažni!“, „Ne zaslužuješ društvene mreže ako nećeš dobiti preko 500 pratitelja!“ ... Ovo su stvari koje često čujemo. Zašto su ljudi takvi? Nije sve tako tužno i tmurno, veseli se malo, život je prekratak. Gore je onima koji svoj lažni osmijeh nabace kao komad odjeće. Boje se pokazivati tko su, što osjećaju, bila to tuga, ljutnja, sreća... Kako izgleda dan u životu takve osobe?

Probudiš se. Pogledaš na sat. Kasniš. Odjuriš u kupaonicu, obučeš se i minimalno deset minuta buljiš u ogledalo analizirajući sve što je pogrešno na tebi. Nabaciš lažni osmijeh i izlaziš. Na putu otvoriš sve poruke koje su ti prijatelji poslali. Među brojnim porukama u grupi

vidiš poruke planiranja izlaska na kojem ti nisi bila. U sebi plačeš, slomljena si, ali vani si i dalje sa svojim lažnim osmijehom. Tako se tvoj dan nastavlja kao i svaki drugi. Pun malenih stvari koje te iznutra slome, ali tvoj lažni osmijeh ni da trzne. Lažeš o svemu; sve samo da ti se ljudi ne bi rugali. Pretrpiš sve samo da tvoj osmijeh laži ostane. Dan se bliži kraju. Legneš na krevet tužna i bezvoljna. Tvoj se osmijeh zadržao u svojoj blještavoj laži. Sad ga skineš, uredno složiš i spremna si za krevet.

Tvoj je odabir hoćeš li ga i sutra staviti ili pokazati svoje prave emocije, onakve kakve jesu.

Antonia Perić, 6.c

Toma Petrić, 3.b

Petra Luetić, 4.c

**„Al' najveći
ipak, najveći su
uvijek ljudi“**

Maloj djeci uvijek govore da moraju puno jesti kako bi narasli, ali tijekom života ne rastemo samo u visinu. U školi ili na poslu svakodnevno vidamo ljude koji su veći ili manji, a što je s njihovim srcem? Koliko je ono veliko? Jednom kad sam bila mala, moja velika baka, koja je bila visoka 150 centimetara, ispričala mi je priču o dobroti ljudi koju pamtim još i danas.

Moja baka je bivša medicinska sestra koja je radila u bolnici u vrijeme rata. Svakodnevno je u bolnicu pristizalo na stotine vojnika, no taj dan je stigao poseban vojnik, moj budući djed. U početku je on za moju baku bio samo jedan od ranjenih vojnika, ali onda se sve promijenilo. Moj djed je po prirodi uporan i domišljat pa je jednoga dana sakrio tabletu koju je trebao popiti, a zatim molio moju baku da je skupa traže. Na kraju nisu našli tabletu, već ljubav. Moja baka nije htjela da se djed vrati u vojsku zato što mu je smrt prošli put kućala na vrata, a možda ovaj put uđe bez pitanja. Tijekom njegovog boravka u njemu je vidjela dobrog čovjeka koji je skoro izgubio nogu dok je spašavao neprijatelja. Zbog svojih ozljeda djed je ostao volontirati i pomagati ranjenima s bakom, a to rade i danas, samo na drugi način.

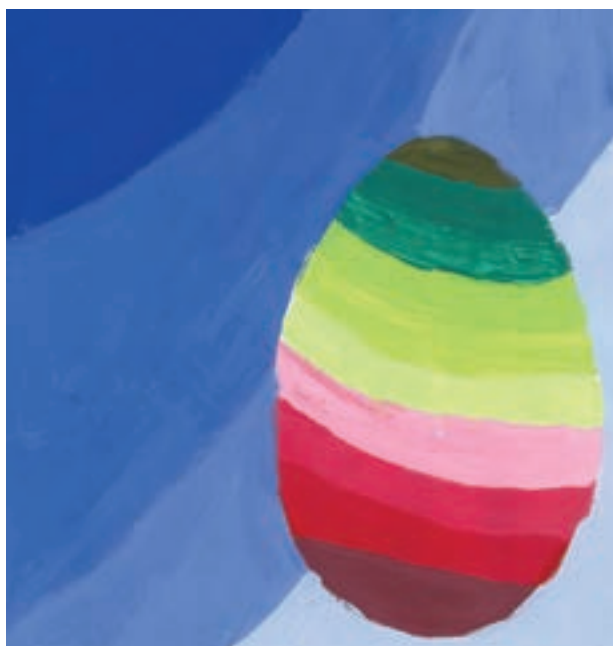
Iako moja baka nikad nije narasla, srce joj je kao kuća.

Nadam se da ću jednoga dana narasti kao moja baka. Trebamo pomagati ljudima neovisno o našim razlikama; boji kože ili količini novca u džepu. U bajkama čujemo o divovima, al' najveći su ipak ljudi.

Paula Vojnović, 7.c

Roko Proso, 3.b

Nina Gabrić, 4.c

Roza Kandić, 3.b

Život u video igrici

Nije lako biti negativac u video igrici. Svi koji je igraju stalno me ubijaju. Prije mi je smetalo kada je Luka manje igrao, ali mi sada stvarno ne smeta.

Kada je tek kupio moju igricu, obojici nam je bilo drago; meni jer ću opravdati svoje stvaranje i cilj da zabavim djecu, a njemu upravo jer se zabavlja. Problem je u tome što bi u prošlosti igrao svako drugi-treći dan pa bih se ja mogao odmoriti od toga što stalno umirem, ali sada igra svaki dan po par sati. Čujem ga kako s prijateljima priča o mojoj igrici, kako prijeći neku razinu, itd. Prije par mjeseci to nije radio. Osim toga, u zadnje vrijeme je počeo koristiti pravi novac da bi lakše prešao razine, što mi smeta. Danas mu je rođendan i došli su mu prijatelji. Začudo, igraju igrice, točnije, igricu. Došli su u 16:30 sati, a sada je 20:00, a oni još uvijek igraju. Psuju i viču svaki put kada im nešto ne pođe za rukom. Dok se oni zabavljaju/nerviraju (ovisi kako gledate), ja se iscrpljujem. Umro sam već 13 puta, a ubio njihove likove 20-ak puta. Ne volim ubijati druge likove, a ne vole ni oni nas negativce. Kada

Luka ne igra, mi se ustvari svi zajedno družimo, ali pošto zadnjih mjeseci više igra nego što ne igra, ne stižemo jer nam je odmor ipak važniji. Zapravo je i Luki naš odmor važan, a da i ne zna. Ako se ne odmorimo, nastat će takozvani *glitchevi* zbog kojih se on i njegovi prijatelji nerviraju. Luki se oni često događaju. Roditelji mu nisu bili kod kuće pa su prijatelji ostali do ponoć.

Prošla su 3 mjeseca od njegovog rođendana i naglo je prestao igrati. Čini se da mi igrice više nije popularna, što mi iskreno ne smeta. Sada je prešao na neku drugu igricu, ne znam koju, ali čujem da i nju igra u ovisničkim količinama.

Sada rijetko igra moju staru i ovu novu, ali kada igra, puno se više nervira nego prije. Poslije duže vremena upalio je moju i umro već na prvoj razini te izgubio živce. Vadi CD i počinje ga savijati...znam što slijedi. Doktor Richtofen se odjavljuje. Zbogom.

Jan Rudolf, 8.a

Tonko Lukšić, 2.a

Zara Kovačević, 4.b

Virtualni svijet

Ja sam trenutno u fazi u kojoj nije više lako organizirati slobodno vrijeme. Žalim za onim vremenima kada smo se svi zajedno igrali i bilo nam je normalno nalaziti se i zabavljati Lego kockicama.

Došlo je razdoblje naglog tehnološkog razvoja u kojem nas znanstvenici zadivljuju novim izumima. Programeri izrađuju igrice toliko vjerne stvarnosti da sve više i više ljudi ulazi u taj nestvarni svijet. Nitko nije mogao izdržati, da ne isproba neke od tih inovacija. Nažalost, i moja generacija, zajedno sa mnom, postala je žrtva tehnologije. Svatko od nas ima svoj mobitel na kojem pokušavamo ispuniti prazninu u sebi koja je nastala kao posljedica usamljenosti. Mi nismo svjesni koliko vremena izgubimo igrajući se na mobitelu, računalu, tabletu... I ja sam upao u zamku virtualnog svijeta u kojem sam dugo bio zarobljen.

Uspio sam pobjeći tek kada sam shvatio da sam umjesto toga mogao ići vani i doživjeti pravi svijet, družiti se s prijateljima i uživati u životu. Posljedice te ovisnosti mogu biti kobne. Kvarimo svoj vid, krivim kralješnicu, naša motorika postaje sve nerazvijenija i, najvažnije, gubimo svoje dragocjeno vrijeme. Kakav bi bio svijet da nema modernih uređaja? Pri samoj pomisli shvatimo da bismo se družili po cijele dane, zabavljali i tražili nove načine kako bismo se što bolje nasmijali, ali to više nije moguće. Čovjek mora nastradati da bi uvidio gdje je pogriješio.

Vrijedi li se zabavljati samo uz pomoć mobitela? Moj savjet je da uopće ne pokušavate ući u taj izmišljeni svijet pun iluzija, ali ipak, tko sam ja da me slušate?

Andrej Lukas, 8.a

Tina Pletikosić, 7.b

Matej Dinčić, 2.b

Biram svoj put i sa sobom nosim ljubav svojih prijatelja

Treći je mjesec, a jučer je padao snijeg iako je proljeće već trebalo početi. Vrijeme kao da želi stati. Moji prijatelji i ja u osmom smo razredu pa nam izgleda kao da priroda želi da tako i ostane.

Od prvog razreda osnovne škole, svašta se promijenilo. Iz razreda je otišlo gotovo deset učenika, a došli su novi, što je utjecalo na cijelo razredno društvo. Moje iskustvo u osnovnoj školi puno je uspona i padova te sam stvarno dosta toga vidjela i prošla. Moja su se mišljenja i stavovi mijenjali kako su godine prolazile. U nižim razredima imala sam dvije najbolje prijateljice koje nažalost nisu više učenice naše škole. Naši rastanci traju još od prvog razreda

pa smatram da će nam biti lakše kada odemo u srednju školu. Svatko od nas izaći će iz ove škole kao mlada osoba koja je svoje stavove i mišljenja stekla pomoću ljudi u čijem društvu je bila. Neki će biti nesigurni, arogantni, a neki ljubazni zahvaljujući tome što je 8.b uvijek podijeljen na posebne grupice ljudi. Oni koji nemaju svoju grupu idu od jedne do druge i nastoje se družiti sa svima. Povijest tih grupica prepuna je svađa, ali nekada sloge i ljubavi. Naš 8.b ima puno mana i istina je zapravo da u njemu ima ljudi koji mi nisu dragi, ali koliko god mana on imao, ipak je moj i hvata me tuga kada promislim na to da za tri mjeseca neću više biti dio njega. Na neki način sam sretna što odlazim zato što ću moći krenuti od početka te upoznati nove ljude, a iz pogrešaka koje sam napravila, učiti. Unatoč svježem početku i novim prijateljima, imam tremu i strah me. Što ako se nikome ne svidim? Što ako upišem pretešku školu? Što ako završim sama? Sve su to moji strahovi i brige, ali najviše se bojim da se moja najbolja prijateljica ne uspije upisati u istu školu kao ja. Najbolje smo prijateljice od četvrtog razreda. Vrlo smo različite, ali slažemo se. Zajedno ogovaramo one koji se prave važni ili glupi. Takvih nema puno, ali ih ima. Sve je to dio života i faza puberteta je ona u kojoj se svi mijenjaju. Iako ima takvih ljudi, teško mi je otići. Svatko od nas će otići svojim putem, pronaći nove prijatelje i mnogi će se promijeniti zbog utjecaja društva i to me jako plaši. Uvijek ću pamtiti najbolje trenutke prvog, petog, šestog i osmog razreda, a zahvalna sam što sam bila dio njega jer me je upravo on oblikovao u osobu kakva sam danas.

Rina Bojanić, 4.b

Kaja Colnago, 8.b

Život mojih predaka

Život mojih predaka, baka i djedova, mame i tate, bio je jako različit od mog života.

Priče mojih baka i djedova

Kada je moj djed bio mali živio je na otoku Visu. Morao je do škole i natrag pješačiti dva sata, jer su autobusi vozili vrlo rijetko. I tako svaki dan. Za doručak nije jeo kruh, salamu, sir ili nuttelu, nego kruh, mast i šećer.

Nije postojala tehnologija kakvu mi danas imamo. Nisu imali televiziju, niti mobitele. Više su se družili i igrali sa svojom obitelji i prijateljima. Igrali su najzabavnije društvene igre kao što su: kukala, lovice ili franje.

Za Božić se nisu dobivali pokloni kao danas, već jedna jabuka s kojom bi se išlo susjedima čestitati, a susjedi bi u jabuku zabadali novčiće. Na svetog Stipana brojali su se prikupljeni novčići i sreći nije bilo kraja.

Bake su se igrale krpenim lutkama, koje su im njihove mame same izradile. Kada su bile mlade djevojke i izlazile vanka, morale su biti kući do 8 sati navečer. Moja baka je htjela trenirati odbojku, ali su joj govorili da to nije sport za žene.

Sandra Bašić, 1.a

Priče mojih roditelja

U vrijeme kad su moji roditelji bili djeca, dnevno se prikazivao samo jedan crtić na televiziji i to prije dnevnika. Čekao se s nestrpljenjem cijeli dan, a znalo se da je poslije nje ga spremanje za krevet.

S vršnjacima iz susjedstva igrali su igre: grupa traži grupu, olimpijade, crne Marice 123, laštik, zoge, kukala, hvatala... Bilo je i puno igara koje su sami izmišljali. Tata mi je ispričao da su izrađivali i vozili karete (vozilo napravljeno od drva i balinjeri), vozilo koje ja nikad nisam vidio.

Kada su išli u školu, morali su nositi kecelje i jednom godišnje u školi su imali vježbu NNNI – ništa nas ne smije iznenaditi. U školi bi se svi pravili da je napad aviona i morali su bježati u sklonište. Tako su se pripremali za slučaj stvarnog napada.

Moji roditelji na kraju su i doživjeli Domovinski rat, kada su se morali skrivati u skloništa kada god bi čuli uzbunu za opasnost.

Moja mama je dobila prvi mobitel kada je imala 24 godine. Dok je studirala u Zagrebu, s roditeljima i prijateljima čula se jedino putem telefona ili telefonske govornice.

Leo Vulić, 3. b

Sara Vrdoljak, 3.c

Korina Lozić, 8.a
Iris Puljiz, 8.a
Ana-Marija Maroević, 8.a

Vid Steffen Zanchi, 8.c
Roko Botteri, 8.c
Luka Anzulović, 8.c

Zdenac

LIKOVNO-LITERARNI PODLISTAK • ŠKOLSKI LIST MRAVAC
 BROJ 6 – GODINA 2018.